

¡Amb els utòpics dels PP. CC.!

Ignasi Riera

Fa ben pocs anys —i que n'és, d'impertinent, la memòria!— alguns polítics catalans (que ara *tienen cargo en Madrid*) declaraven que la idea de confederació política dels Països Catalans era del tot irrenunciable. Una alta dama del periodisme socialista es mostrava emfàtica (allò de «hauran de passar per damunt del meu cadàver», que, gràcies al déu dels oportunistes, no ha passat) i displicent contra els qui mostràvem dubtes de calendari per a la realització de la bella i vella utopia. Més tard, i per iniciativa de Max Cahner, Miquel Sellarès i d'altres, el Club Ramon Muntaner, presidit pel professor Miquel Tarradell, apareixia com la mostra concreta d'una passió geogràfico-política: els Països Catalans. Però no vam ser capaços, a la darrera etapa —quan Max Cahner ja era conseller de Cultura—, de reeixir. (Em poso a pensar en veu alta: «¿i per què no hauria de ser Max Cahner el dinamitzador d'un projec-

te que es mereix més sort i més futur? Li ho diré, segur...»).

Entre els entusiasmes d'aquells i la realitat actual, calculo que podria haver-hi una tercera via: la dels acords multiplicats sobre organismes i entitats i associacions i clubs i simposis amb un programa ben clar, ben transparent. Miraré de dir-ho amb bona lletra: l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana ho és dels Països Catalans. Com la Fundació del Congrés de Cultura Catalana. Com algun col·lectiu polític d'incidència electoral encara escassa. ¿No seria possible, però, acords entre universitats per estudiar temes comuns? ¿Un estudi econòmicoturístic de les platges de la Catalunya del Nord, el Principat, el País Valencià i les Illes? ¿O bé la indústria de les sabates que va d'Inca a Vall d'Uixò passant per...? ¿O bé un estudi del comerç a Andorra, Benidorm, Eivissa, Ciutadella i Lloret de Mar?

O bé l'elaboració d'un calendari folklòric dels Països Catalans que ens permetés de programar una part del nostre turisme interior... El Ministeri de Cultura, amb vocació de RIP, però cada dia amb més salut, té com a missió la de relacionar culturalment comunitats autònomes. ¿Què passaria si algú els proposava un conveni cultural vinculant i amb subvenció entre les comunitats autònomes de les Illes, el País Valencià i Catalunya? (Em poso vermell d'haver-ho dit. I, tanmateix, em penso que ajudaria a aclarir qui és qui pel que fa als Països Catalans, qui s'enfurisma amb una fe inacceptable i cadavèrica).

No. El camí segurament és un altre. Menys oficial. Menys de govern a govern. Més de grup a grup, d'entitats a entitats. Si convé, més per problemes puntuals: per exemple, ¿per què no reunim a Sagunt un encontre dels reconvertits dels Països Catalans?

Per Nadal, també una novel·la

**MANUEL DE PEDROLO,
DOMICILI PERMANENT**
No llegiu aquest llibre a cap indret públic...

**ISIDRE GRAU,
VENT DE MEMÒRIA**
Premi Ciutat de Palma
«Sempre l'home retorna als orígens i arrenca del fosc del pensament l'arrel de la desfeta...»

**SANTIAGO VILANOVA,
ACCIÓ PARALEL·LA**
Un periodista com l'autor, un enginyer informàtic i un comandament agressiu, són el triangle protagonista d'aquesta novel·la que es llegeix d'una tirada i que ens recorda la famosa «1984», d'Orwell.

i també

Les claus de vidre,
Jaume Fuster,
2.ª edició

Júlia
Isabel-Clara Simó,
3.ª edició

EDICIONS DE
LA NÀGRANA